

In een huis met duizend miertjes
woont het meestal superfijn.
Toch droomt Hercules ervan
soms even *-pff-* alleen te zijn.

Eventjes geen drukte,
geen chaos en geen stress.
Het is altijd zó'n zootje
in een tjokvol mierennest.

En na weer een drukke dag
met heel veel herrie om zich heen,
weet Hercules het zeker:
vanaf morgen... woont hij alleen!

's Ochtends als hij wakker wordt
gaat Hercules op pad.
Zachtjes klimt hij uit het raam
maar valt – oeps! – op zijn gat.

Daar gaat hij dan, maar waar naartoe?

Die kant op, hier rechtdoor.

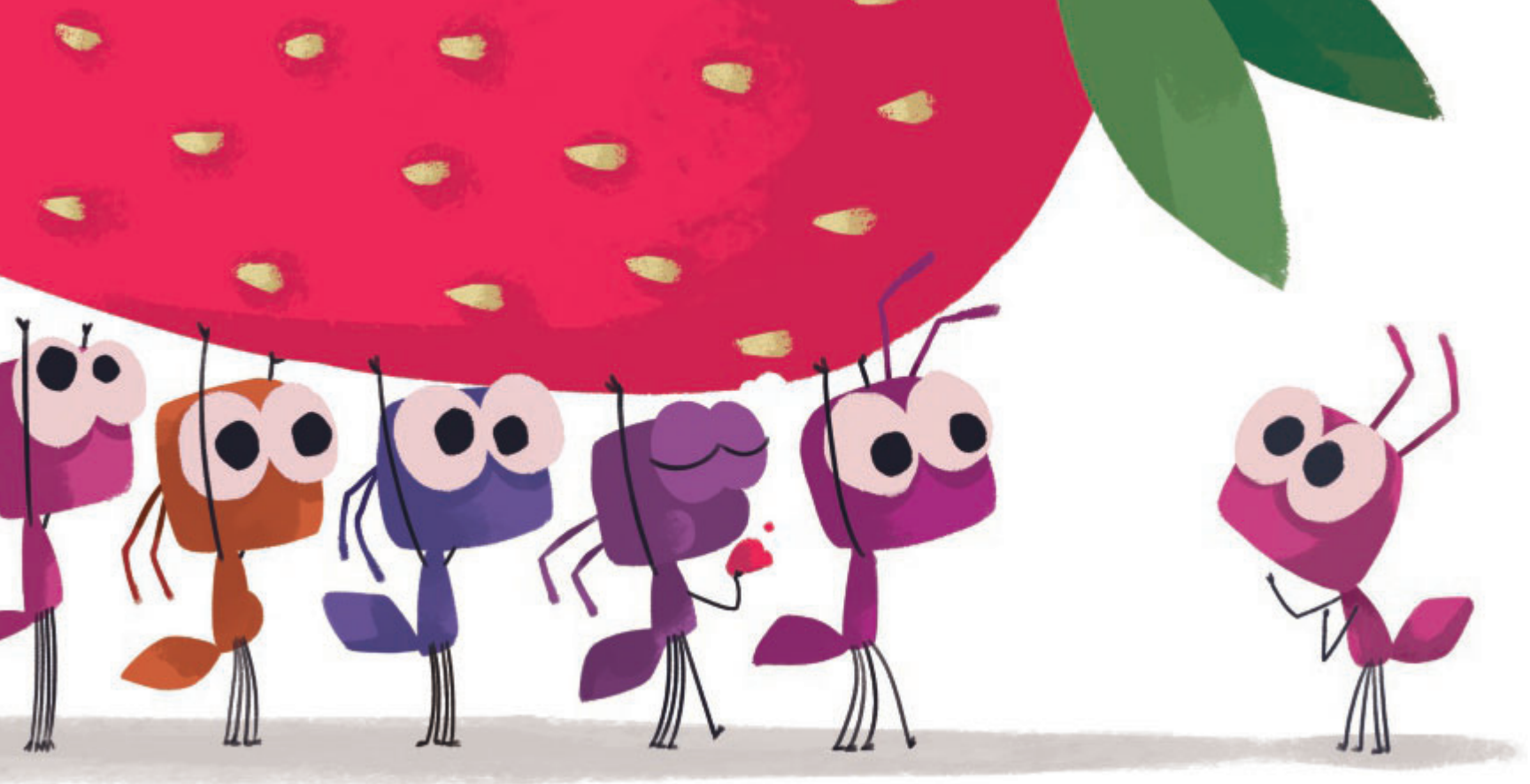
Of toch naar rechts en hier naar links?

Komt goed... Dit lukt wel hoor.

Ssst... stil eens! Wat hoort hij nou?
Zit er soms iets in die struik?
Knor... knor... klinkt het zachtjes.
O, dat is zijn lege buik.

En net op dat moment
komt hij wat mieren tegen.
'Ehh, zullen we dat samen eten?'
vraagt Hercules verlegen.

Nu kan ik het
echt zelf hoor!

